

נושא העבודה : עדותה של פאני ברנצובסקי

הרפלקציה הקבוצתית

שם הסרטון:

”סיפורה של פאני”

קבוצה מספר: 2

שמות חברי הקבוצה :

אריאל גולן , מקסים פישמן, לירז טטרו, זיו הצואל, ליאב בן אטר,
אריאל מוראיס, נועה ברוך, גיא פרידמן , דניאל ארונוב

כיתה י4

2024

תסריט: זיו הצואל אריאל גולן,

מקסים פישמן

צילום: נועה בן חמו

עריכה: אריאל מוראיס ,

אריאל גולן , לירז טטרו

במאי : אריאל גולן

בימוי קולות: אריאל גולן

שחקנים: נועה אסקירה, שקד אוסטרובסקי, ליאם מרציאנו, אלון צוקר, תהילה מלכה,
אוה, ניקיטה פוטוב , אמיליה, נאדיה, עומרי, מקסים פישמן, מקסים גלר

עדותה של פאני ברנצובסקי

שם הילדות של פאני הוא יוחלס היא נולדה בקובנה ב22 למאי 1922 אביה הוא בניימין יוחלס ועבד בתחנת הכוח של הרכבת ואמה הייתה עקרת בית, מצבם הכלכלי היה דיי קשה למרות זאת פאני הייתה מלאה בטוב בחמלה באהבה לזולת. בשנת 1927 נולדה אחותה ולאחר מכן הם עברו לוילנה לסבא שלהם מכיוון שכל משפחתה מצד אבא התגוררו שם ואביה הרגיש רצון להיות קרוב לאבא שלו ולמשפחתו.

בספטמבר 1939 לאחר פרוץ מלחמת העולם השנייה, ברית המועצות סיפחה את שטחיה המזרחיים של פולין, ווילנה נמסרה לליטא. באוגוסט 1940 ברית המועצות סיפחה גם את ליטא, ווילנה הפכה לברית הרפובליקה הסובייטית הליטאית. ביוני 1941 הפרו הגרמנים את הסכם אי ההתקפה וכוחותיהם פלשו לברית המועצות.

ביוני 1941 וילנה נכבשה על ידי הגרמנים. לאחר זמן קצר החלו פעולות הטרור נגד האוכלוסייה האזרחית. עם כיבושה חלו הגבלות רבות על היהודים, פאני מספרת שאנשים פשוט נעלנו, אנשים שהיא הכירה, יום אחד הם כאן ומחר הם אינם. בשישה בספטמבר הגיעו חיילים נאצים לדלת ביתה ואמרו להם שהם צריכים להתפנות לגטו והם יכולים לקחת איתם את החפצים.

לאחר פעולות הגירוש להשמדת המונית של יהודי וילנה שהתרחשו באוגוסט 1941 החלו הנאצים להעביר את שאר יהודי וילנה לגטו הגדול ולגטו הקטן שהוקמו באותם ימים בפקודת גביטסקומיסאר האנס הינגסט.

בגטו שלמדה הם שמו לב שהמורה שלהם חולה מאוד והיא החליטה לגייס לה היא וכל תלמדיה מזון, שיהפוך את יומה לקל יותר. למרות שגם לה לא היה.

בשנת 1943 נפרץ הגטו ופאני עזבה את גטו ועשתה את דרכה ליער כדי לחבור אל הפרטיזנים. באחד הימים שבו הלכה ביער היא פגשה שני אנשים, הם ישר כיוונו אקדח לראשה ושאלו אותה מי היא ולאן היא הולכת, ולאחר שאמרה שהיא הולכת אל הסוד שהיה באותו זמן מקום של הפרטיזנים הם שיחררו אותה והלכו איתה והראו לה את הדרך.

פאני ואחד מהפרטיזנים שהראה לה את הדרך, עברו משימות רבות בתקופה שהיו חלק מהפרטיזנים מישה היה שמו הם הכירו הפכו לחברים טובים היה להם צוות מנח בנוגע למשימותיה שם ולבסוף הם התאהבו. לאחר כמה זמן שוחררה וילנה, פאני ומישה עברו לגור יחד והתחתנו ופאני הייתה עדיין חסרת מנוח כי לא ידעה עם משפחתה חיה או לא, את הוריה היא הייתה בטוחה שאיבדה אבל לאחותה הקטנה היה תקווה, כל יום היא הייתה רצה לתחנת רכבת לראות אם אחותה בין האנשים שחזרו ולאחר מכן נודע לה שאחותה הייתה בשטוטהוף ונרצחה.

פאני החליטה שהיא לא הולכת לעצור את חייה בגלל היגון והצער אלה היא תיקח את זה ותקדם את חייה עם מישה הם הקימו משפחה וילדים ופאני הרימה ספריה עם ספרים ביידיש כיוון שבילדותה היא אהבה כל מה שקשור בספרים. פאני מעולם לא עלתה לארץ ישראל אבל היה בה תמיד את הרצון.

רפלקציה קבוצתית:

שם התלמיד/ה: אריאל גולן

אז כאן התחיל הריגוש אני חובבת סרטים ידועה ראיתי יותר סרטים מאשר אני יכולה לספור ואני פשוט נדהמתי שאנחנו צריכים ליצור סרט. לא לקח לי הרבה זמן והיה ברור שאני אשלוט בעניינים אבל לא ידעתי עד כמה ובאיזו רמה. כל דבר בפרויקט הזה ריגש אותי אני פשוט כל כך התחברתי לסיפור של פאני ואני חושבת שעשיתי עבודה טובה ביותר. כשהתבקשנו לכתוב תסריט .

יש לציין שזיו הצואל עשה עבודה נהדרת , הוא נעזר בי ובמקסים פישמן וליאב , יצא תסריט מושלם, כמובן שנעזרנו בדוד. לאחר מכן היינו צריכים לגייס שחקנים לחלק הזה כמעט כולם נענו.

בחלק האירגוני של העבודה אני לקחתי את החלק של סידור השחקנים וארגון שם לתפקיד לארגן אישורים לכולם ועוד . בהתחלה עבר לנו יום הצילום מושלם היה כיף ואנרגיות טובות היה כיף, התנסיתי בצילום. מרגש לראות ממש את התסריט שכתבנו קורה מול העיניים ונועה בן חמו הייתה הצלמת שלנו והיא צילמה נהדר הכל עבר לנו חלק ביטלנו כמה סצנות שחשבנו שהם לא חשובות והוספנו כמה שחשבנו שיראו טוב. דוד ואני וערכנו את הסרטון.

לסיום אני רוצה לומר כמה חשוב הדברים האלה , כל הפרויקטים הללו באמת מעצימים אותך וזה הרבה יותר חשוב מסתם שיעור מתמטיקה או פיזיקה זה דבר שעוזר לך לזכור מה העבר של העם שלך ואני כ"כ שמחה שלקחתי חלק קטן במסע הגדול של פאני וגרמתי לטוב שלה לעבור הלאה ובגלל שזה חשוב לפרסם את זה להראות את זה בכל הרשתות החברתיות שכולם ידעו את אשר עבר על העם שלנו בשואה. ולסיכום אני רוצה לומר תודה ענקית. לאלונה שגורמת לפרויקט הזה להתקיים שבלעדיה זה לא היה קורה וכל קשיים שהיו לנו בעבודה היא פשוט קמה לעזור לנו בין אם זה היה שחקנים לתלבושת לדאוג למיניבוס אישי לכל קבוצה! תודה אלונה ולדוד המורה המושלם שהיה כל כך מצחיק ביום צילום ובעריכות וגם על המחשבה שהוא משקיע מאחורי הדברים שהוא עושה.

שם התלמיד/ה: מקסים פישמן

חשבתי שאני אשחק כשחקן בכמה סצנות וזהו אבל המורה שלי מימנה אותי לראש הקבוצה אז הבנתי שיש לי הרבה אחריות, התחלנו לעבוד על הסרט, שהתחלנו לעשות את התסריט. הבנתי שאני יכול לכתוב את הסיפור שלה ולהתאים אותו לבני נוער של היום. התסריט היה קשה כי היו מחלוקות בין כל חברי הקבוצה אבל בסוף התפשרנו. אחד הקשיים היה מציאת שחקנים אך לבסוף פתרנו את הבעיה. יום הצילומים היה הכי חוויתי כי סוף סוף יכולתי לראות מה שאני וחברי הקבוצה כתבנו וזה היה ממש מספק. אני הכי מרוצה שהתחלתי משהו קשה סיימתי אותו וסוף סוף אני יוכל לראות אותו עם סיפוק.

שם התלמיד/ה: אריאל מוראים

הפרויקט היה סבבה היו רגעים שהיה טוב וכיף, והיו רגעים של קשיים לדוגמה לוח הזמנים היה קצר מדי. למדתי קצת לערוך סרטונים.

למדתי על סיפורה של פאני ושחשוב לדעת כמה שיותר סיפורים כדי שהדורות הבאים ידעו עדויות וסיפורים של ניצולים. התהליך היה חוויתי וממש שמחתי לקחת חלק ממנו.

שם התלמיד/ה: נועה ברוך

לקחתי חלק בפרויקט זיכרון מתחדש, עברתי כיתה לאחר תחילת הפרויקט, לכן קצת לקח לי זמן להבין מה עושים בכלל אבל בסופו של דבר זה התחבר. התפקיד שלי היה להלביש ולאפר את השחקנים על הסט.

להיות חלק מהפרויקט היה משהו מעניין וכיף שאני שמחה שיצא לי להשתתף בפרויקט. התהליך היה חוויתי. להחיות מחדש את הסיפור שואה של פאני היה בהחלט משימה אבל לפי דעתי עשינו עבודה קבוצתית טובה מאוד.

אני שמחה שיצא לנו להעלות מודעות לסיפור של אחד מהרבה ניצולי שואה ובתור נכדה לניצול שואה אני חושבת שהוא ישמח לדעת שלקחתי חלק בפרויקט הזה.

שם התלמיד/ה: דניאל ארנוב

בהתחלה לא הבנתי את המטרה של הפרויקט, אבל אחרי שהתחלנו לעבוד עליו התרשמתי מהחשיבות שלו.

פאני הייתה העדות שבחרנו להתמקד בה. והסיפור שלה העמיק את הבנתי בנושא השואה, ונחשפתי לצד שונה של השואה.

בשלב הראשון של הפרויקט כל חברי הקבוצה התכנסו יחד וצפינו בעדות של פאני, במהלך הסרט כל אחד רשם ממה הוא הכי התרשם מהסרט וככה היה לנו רעיונות לתסריט.

זיו היה זה שכתב את התסריט, אך כל חברי הקבוצה השתתפו בכתיבת התסריט וכל אחד הציעה רעיון משלו שהפך את הסרט לייחודי, וזה היה מרגש.

לאחר שהתסריט היה מוכן היינו צריכים לארגן כמה דברים לקראת יום הצילומים, כמו שחקנים שישחקו בסרט, תלבושות, טקסטים, אביזרים, אוכל ועוד.

ביום הצילומים הגענו לאתר הצילומים עם השחקנים והציוד, הכנו את הסט ואת השחקנים והיינו מאוד נרגשים, במיוחד אני כי גם אני הייתי אמור לשחק בסרט.

אך לצערי לא היית לי את האפשרות לשחק בו מפני שהסצנה שבה הייתי אמור לשחק נמחקה בסוף ולא צילמנו אותה.

כשהגענו לשלב העריכה, אריאל מוראיס היה העורך הראשי ואריאל גולן ולירז טטרו עזרו לו. שלב העריכה לקח כמה שבועות והיו כמה קשיים אבל לבסוף הסרט היה מוכן.

התמקצענו בפרויקט באופן מקצועי ורציני. התחושה שהרגשתי אחרי שראיתי את הסרטון הגמור הייתה מרגשת מאוד ושמחתי שהסרטון יצא טוב והעבודה הקשה שלנו השתלמה.

לסיכום ארצה לפרגן לחברי הצוות, לשחקנים, לצלמת, למאפרת, לעורך ובמיוחד לבמאית אריאל גולן, למפיקה לירז טטרו ולדויד ששון ואלונה שהובילו את הפרויקט הכי חשוב וקידמו אותו.

אני חושב שעבדנו על הפרויקט הזה בעבודת צוות וברצינות. למרות שלא כולם הצליחו לשחק בסרט אני חושב שכולם תרמו משהו מעצמם למען הסרט.

שם התלמיד/ה: זיו הצואל

בתחילת הפרויקט שהציגו לנו אותו בכיתה, אני מודה הייתי בטוח שזה משהו שולי שלא באמת ייחסו לזה חשיבות מרובה, אמרו לנו שזה פרויקט חשוב. קצת אכזב אותי שלא נתנו לנו לבחור את העדויות בעצמנו. אבל זרמנו. ואז המלחמה הגיעה, היינו בטוחים שכל הפרויקט של הסרט ייעצר ולא נמשיך אותו יותר בגלל הזמן הקצר שנותר לנו. כשחזרנו אמרו לנו שממשיכים בפרויקט וכך עשינו, נפגשנו וראינו כולנו את העדות, וטעינו, העדות היית מעניינת ואחת שהיה כיף לעבוד עליה, חלקנו את התפקידים ואני רציתי להיות תסריטאי, אז מיד התחלתי לחשוב על רעיונות על מה יהיה בסרט וזרמתי עם זה. כשאמרו לנו להגיש טיוטות לתסריט הייתי בטוח שיצא לי את התסריט הכי טוב שיש, ו...טעיתי בסוף היו הערות. החלטתי לקחת כמה שעות ולצפות בסרטונים ביוטיוב של איך לבנות תסריט, בסופו של דבר כתבתי תסריט טוב. מקסים פישמן עזר תמיד בסרט והיה תמיד שם כשעבדנו עליו. כל שאר הילדים שהיה להם תפקיד כמו לירז ומקסים גלר עשו אותו כמו שצריך וגם עזרו כשעבדנו על הסרט. היתה עבודה כיפית, יום צילומים שיהיה לי קשה לשכוח, למרות הקשיים יש סיפוק כשאתה מכין משהו טוב.

שם התלמיד/ה: ליאב בן אטר

אני רוצה לומר מילה טובה לאנשים שבאמת עשו את רוב העבודה למקסים פישמן, זיו הצואל, אריאל גולן, לירז טטרו.

הייתי אמור לשחק בסרט וזה לא קרה כי לא היו לנו מספיק תלבושות ביום של הצילומים היה הרבה לחץ מכמה חברי הקבוצה אבל אני אישית ניסיתי לראות את החלק הכיף שהיה עם חברי הקבוצה והילדים השחקנים שלקחנו אתנו לצילומים וסייעתי בצילומים.

שם התלמיד/ה: גיא פרידמן

הכרתי לעומק את סיפורה המרתק של פאני, נהניתי בכל רגע, ללא ספק לקחתי פה שיעור חשוב מאוד לחיי ולעתידי.

בתור אחד שסבתא רבתא שלו הייתה ניצולת שואה ויצא לי לשמוע סיפורים נפתחו אוזניי כאשר שמעתי את סיפורה המרתק ומותח של פאני. לדעתי זהו פרוייקט נחוץ וחשוב למען זיכרון, היכרות והזדהות עם התקופה הארוכה.

שם התלמיד/ה: לירז טטרו

בהתחלה היינו צריכים לראות את הסרטון הקצר המסכם על הסיפור של פאני, ולי אישית היה קשה להבין אותו כי זה היה בשפה שלא הבנתי, ניסיתי כמה שיותר להתרכז והיה קשה כי היינו הרבה אנשים, אבל לקחתי את זה במלוא הרצינות וכמה שיותר פוקוס כי המטרה היא חשובה שננסה למצוא את הקטעים שהכי התחברנו אליהם ומהם כתבנו את התסריט.

התפקיד שלי הוא המפיקה ביניהם לחלק אישורים, ולאתר שחקנים מתאימים לתפקיד.

בדרך היו קשיים עם העניין השחקנים, ניסיתי כמה שיותר לעשות את התפקיד שלי ולסייע לבסוף הצלחנו לאתר שחקנים.

המטרה שלנו, ולהעביר את המסר שאנחנו רוצים להעביר כמה שיותר מהר וצורה הכי טובה שיש, זיו התסריטאי עזר לי מאוד וכיוון אותי במה שאני יכולה לעשות, וגם אריאל, עם הזמן התחלתי יותר להבין את התסריט. קניתי את הדברים שיתאימו לנו לסרט ריבה, שימורים, לחם, תפוזים ועוד כיבוד כדי שנוכל לצלם את הסרט בצורה הכי טובה שיש.

צילמנו את הסרט עם האווירה הכי טובה שיכולה להיות. השחקנים יצאו עם חוויה טובה ונהנו שנוכל לסיים את הצילומים. לאחר מכן ערכנו את הסרט עם דוד.

למדתי מהפרויקט הזה הרבה, וגם על האחריות שלי, על זה שאני יכולה לצלם אפילו בצורה טובה, ועל זה שזה בסדר על הדרך לחשוב ולא להבין ואז להיות פול אין.

אני מקווה שהסרט שעשינו יביא גאווה ויותר חשיפה לסיפור של פאני זו המטרה החשובה ולי יש הכבוד להיות חלק בפרויקט הזה.